

J. Ruskem, hodlá Polsko jako hostitelská země kongresu projevit účinné porozumění pro finanční obtíže českých účastníků.

České přednášky pro XII. mezinárodní sjezd slavistů byly souhrnně uveřejněny ve sborníku *Česká slavistika 1998*, který se pořídil ze sazby časopisu *Slavia* 1998, č. 1–2. Kniha vyšla péčí nakladatelství Euroslavica (red. E. Bláhová, E. Šlaufová, S. Wollman a M. Zelenka, 292 s.). V souladu se sjezdovými pravidly poskytl ČKS exempláře knihy všem členům MKS a delegacím, které zastupují; autoři referátů dostali, jak je předepsáno, po 50 separátech k distribuci na zasedání, kde přednesou své přednášky. Kniha vyšla s podporou Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR z programu *Rozšiřování výsledků výzkumu a vývoje* (Projekt PG 98436). Nositelem grantu byl Slovanský ústav AV ČR; ČKS s ním vyslovuje dík za jeho přidělení. Zasedání rovněž poděkovalo redaktorům publikace a jejímu nakladateli za vykonanou práci. Konstatovalo s uspokojením, že čeští slavisté dostali stanoveným publikačním pravidlům i za situace, kdy některé země s lepšími podmínkami nemají podle došlých informací možnost zveřejnit své referáty soubojně a včas.

S. Wollman oznámil, že se vzhledem ke svému věku vzdává funkce předsedy ČKS, jakož i funkce českého člena a viceprezidenta MKS. Požádal, aby ČKS jeho rezignaci přijal ke dni plennárního zasedání MKS 30. 8. 1998, jemuž hodlá představit a doporučit svého nástupce. Informoval rovněž, že po předběžné dohodě současně odchází z funkce sekretáře **V. Kříž** se zřetelem ke svým rostoucím povinnostem pedagogickým a nakladatelským a že je třeba zvolit také nástupce pro tuto funkci. Odstupující **S. Wollman** poté podal zprávu o svých konzultacích k této otázce s několika seniory-členy ČKS, zejména s **R. Večerkou**, **E. Petřem**, **A. Měšťanem**, **Z. Mathausem** a **J. Bečkou**, a přednesl jejich a svým jménem návrh, aby novým předsedou ČKS a českým představitelem v MKS byl zvolen **prof. dr. Ivo Pospíšil**, *DrSc.*, vedoucí Ústavu slavistiky Filozofické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, a novým sekretářem ČKS **doc. dr. Miloš Zelenka**, *CSc.*, vedoucí literárněvědného oddělení Slovanského ústavu AV ČR. Oba kandidáty vřele doporučil. V následující diskusi, jež uvítala vůli po generační změně, nebyly vysloveny jiné návrhy. V tajném hlasování byl předsedou ČKS a českým členem MKS zvolen jednomyslně **I. Pospíšil** a sekretářem ČKS rovněž všemi hlasy **M. Zelenka**. **S. Wollman** u příležitosti svého odchodu z funkce připomněl s vděčností řadu osobností, s nimiž měl čest pracovat v národním i mezinárodním komitétu slavistů od roku 1956. Upřímné poděkování vyslovil zvláště někdejšímu sekretáři ČKS a v letech 1988–1993 sekretáři MKS **J. Vláškovi** a dlouholetému sekretáři národního komitétu **V. Křížovi**, kteří se shodou okolností nemohli tohoto zasedání zúčastnit.

Na rozšířené zasedání ČKS, za účasti pracovníků literárněvědného oddělení Slovanského ústavu AV ČR a přítomných členů ČKS, navázal pracovní seminář *Literárněvědné problémy českých slavistů pro XII kongres slavistů v Krakově*.

ÚŘEDNÍ HODINY nového předsedy a sekretáře byly vymezeny následujícím způsobem: **I. Pospíšil**, Ústav slavistiky FF MU v Brně, budova D, 4. patro, Arna Nováka 1, 660 88 Brno, každý čtvrtek 11–12 hod. (tel. 05/41 121 138, fax 05/41 121 406); **I. Pospíšil** a **M. Zelenka**, Slovanský ústav AV ČR v Praze, 2. patro, Valentinská 1, 110 00 Praha (tel./fax 02/232 3096), každé úterý 10–11 hod.; po předběžné dohodě i mimo tyto termíny. ČKS bude o své činnosti průběžně informovat v periodiku *Slavia* a *Opera Slavica*.

(red)

KAM SMĚRUJE EVROPSKÁ SLAVISTIKA?

Na tuto otázku se pokoušeli odpovědět naši i zahraniční slavisté během pracovního setkání, uspořádaného v návaznosti na slavnostní konferenci k 70. výročí založení Slovanského ústavu AV ČR od 10. do 12. 11. 1998 v reprezentačních prostorách Akademie věd v Praze.

Zazněly tam nejrůznější názory a polemiky, v jednom se ale účastníci setkání plně shodli: neexistuje jednotná koncepce a systém vzájemné informovanosti, slavistická studia poznamenal proces globalizace a všeobecný úpadek zájmu o „nevýnosné“ obory, což s sebou nese výrazné finanční nedostatky pro realizaci mnohých aktivit. Nejnaléhavěji zazněl rozbor současného stavu slavistiky (spojený s obavami o její další osud) z úst německých badatelů, kteří apelovali na obnovení komplexního pohledu na slovanskou filologii, počínající se důkladným studiem řečtiny a němčiny a pokračující zbořením stěn mezi jednotlivými národními filologiemi, do kterých se slavistika často uzavírá. Dle mého názoru však již tohoto — pro slovanskou filologii jistě ideálního — stavu, znamenajícího v podstatě obnovení metod a postupů z doby rozvoje a ustavování filologických bádání v 19. století, dosáhnout nelze. V dnešní době, která není studiem tohoto druhu příliš nakloněna, by se měla slavistika vedle bádání přísně filologických ubírat i směrem kulturně-historickým, ukazovat vzájemné souvislosti a vlivy v oblasti nejen raného vývoje literatury do konce 19. století, ale i v literatuře století dvacátého. V tomto směru shledávám velmi podnětným patrně dosud nepřekonaný model meziliterárního společenství vytvořený řuřišinovskou komparatistickou školou. Volání po zpřísnění a větších komplexnostech ve zkoumání středověkých slovanských jazyků, které se zdálo být jediným výsledkem zasedání, je možno vysvětlit zcela jednoduše: absolutní většinu zahraničních hostů tvořili filologové dané specializace (ke studiu slovanských literatur obecně pak do debaty přispěli slovenští kolegové, jejich vystoupení však mělo méně rezolutní charakter).

Zástupci jednotlivých zemí pak — v souladu s teorií „rozpadu slavistiky na jednotlivé národní filologie“ — referovali o dosavadních výzkumech i nejdůležitějších počinech příslušných vědeckých institucí (znovu podotýkám, že literární věda byla v menšině). V závěru pak zazněly mnohé podněty a návrhy nejrůznějších projektů; jejich realizace však bude jistě poznamenána onou smutnou skutečností, kterou výstižně popsal prof. Rothe z SRN: „Nemá smysl navrhovat obecné studijní či výzkumné programy, tak jako to bylo možné v době vzniku SÚ, neboť nemáme prostředky a vliv na rozhodování o studijních, univerzitních či akademických projektech. K tomu by musel být člověk ministrem a s filozofy ve funkci ministrů nemáme zrovna ty nejlepší zkušenosti. Platonickým dobám je konec.“

V poněkud jiné atmosféře se nesla sekce „domácí“ (10.–11. 11.), věnovaná vlastní problematice SÚ. Po slavnostním zahájení ředitele ústavu PhDr. Vladimíra Vavřínka, CSc., a projevu předsedy AV ČR prof. ing. Rudolfa Zahradníka, DrSc., následovala zdravice představitelů sesterských zahraničních organizací (Institut des Études Slaves v Paříži, London School of Slavonic and East European Studies a Central European University v Budapešti), v některých případech pojatá velmi neformálně, téměř esejisticky. V další části se pak publikum seznámilo s vědeckým statutem SÚ, jeho vědeckou i administrativní historií (ta druhá nebyla vždy myšlenka ústavu nakloněna), se spoluprací mateřské organizace a ostatních slavistických pracovišť (hlavně se slavistikou brněnskou) i se vztahem — původně příbuzenským — k pražské Slovanské knihovně. Zdůrazňována byla role T. G. Masaryka, z jehož iniciativy byl ústav založen. S příspěvky v této části vystoupili přední slavisté a historiografové ústavu (S. Wollman, R. Večerka a J. Bečka).

Sekce dne 11. 11. byla věnována jednotlivým oddělením ústavu a jejich vědeckým aktivitám — paleoslovenistice, byzantologii, literární vědě, lingvistice, lexikografii a ruské emigraci. V závěru zazněl příspěvek o historii Sboru pro výzkum Slovenska a Podkarpatské Rusi při Slovanském ústavu. Příspěvky byly doplněny nejdůležitější bibliografií, kterou účastníci konference obdrželi s brožurou popisující nejdůležitější mezníky v historii SÚ (jejím autorem je J. Bečka) v úvodu.

Slovanský ústav se představil důstojně a ukázal, že i přes všechna úskalí, která mu připravila temná období v dějinách naší republiky, jeho pracovníci s ním nezpřetrhali svou vnitřní sounáležitost a udrželi v jeho stěnách (ač leckdy pouze pomyslných) masarykovskou tradici. Konference by mohla přinést i jednu z odpovědí na otázku, jak dál v naší slavistice. Ta zní: uchovat naše nejlepší vědecké tradice a rozvíjet je v souladu s novými poznatky tak jako dosud.

Helena Filipová